

Päivi ja Santeri Kannisto

Intuitionisti

Seikkailu minuuden syövereihin

Sisällys

Batumi	7
Mansardi	15
Valuuttatreideri	19
Vanha stara	40
Neuvostoputki	63
John Snow	71
Reivaajat	95
Katukoirat	120
Joulumaa	124
Shakkimatsi	145
Aavekaupunki	168
Pako	175
Jälkisanat	191
Lisälukemista	194

HENKILÖT

- ★ Päähenkilö Nathan, Georgiaan päätynyt maailmanmatkaaja ja elämän koulun nörtti
- ★ Nikolai, valkopartainen tietäjä, Batumin Sokrates
- ★ Ivan, valeasujen mestari ja silmäntähtäjä
- ★ Nino, nykyään kiltti georgialaistyttö, entinen narkkari ja bilettäjä
- ★ John Snow, ärhäkkä mutta suurisydäminen Kaukasian paimenkoiranarttu
- ★ Batumin katukoirat, aina yhtä iloiset hännänheiluttajat
- ★ Päivi ja Santeri, kaksi parikymmentä vuotta maailmalla haahuillutta huithapelia

Helsinki

Moskova

Vladikavkaz

Batumi

Tbilisi

BATUMI

Päivi ja Santeri

Olimme vitsailleet, että maailmaa ristiin rastiin reissattuamme asettuisimme todennäköisesti Ruotsiin, mutta kuinka kävi? Päädyimme entiseen Neuvostoliittoon, suomalaisten silmissä jättimäiseen punaiseen läiskään kartalla. Harvat ymmärsivät valintaamme. Suomessa medialla oli itänaapurista yhtä vähän hyvää sanottavaa kuin presidentti Niinistöllä: ”Kasakka ottaa mikä irti lähtee”. Vanhempamme pitivät meitä maanpettureina ja tiukkasivat: ”Onko teistä tullut putinisteja?” Siinä missä punikit kävivät kylmän sodan aikaan rantalomalla Sotšissa, meiltä suhattiin Saksaan, sillä idässä oli pelkkää köyhyyttä, kurjuutta ja Siperian vankileirejä.

Kuvittele mielessäsi:

- Sopulinnahkaiset karvareuhkat ja krimiturkit
- Työväen Ladat, eliitin Volgat
- Hapankaalilta haiskahtavat neuvostokämpät
- Punaliput ja gulagit
- Isä Stalin ja setä Lenin

Mitä enemmän matkakohteemme hämmensi, sitä malttamattomampina odotimme Suomessa viisumejamme. Kun tarrat kolme viikkoa myöhemmin liimattiin passeihimme ja nousimme rautatieasemalla italian kielellä nimettyyn junaan, koimme ensimmäisen takaiskun. Menopeli oli moderni. Muistelimme kaiholla vuosikymmenen takaisia Trans-Siperian rohjakkeita, joissa oli samovaarit, vodkaa ryyppiskeleviä vierustovereita ja tuimasti tuijottavia junaemäntiä. Löyhkäävät vessat olivat aina lukossa silloin kun niitä olisi kipeimmin tarvittu, joten hätäisimmät käyttivät pisuaareina vaunujen väliin sijoitettuja tuhkiksia tai kakkivat kiskoille junan seisoessa asemalla.

Moskova tuotti lisää karvaita pettymyksiä. Kadulla huristeli Ladojen ja Volgien sijaan mustia luksus-Mersuja ja Bemareita. Lähiöissä vauraat moskovalaiset piileskelyvät vartioitujen muurien takana skandityylisissä, vaalein värein sisustetuissa asunnoissa. Vanhasta Neuvostoliitosta olivat jäljellä vain harmaus, kylmyys ja katukuvaa koristavat kaukolämpöputket. Lenin-setä pötkötti sentään vanhalla paikallaan Punaisella torilla, mutta me hyydyimme mausoleumin jonoon, kun Moskovan jäätävä syystuuli alkoi puhaltaa. Hakeuduimme lämmittelemään TSUM:n luksustavarataloon, jonka näyteikkunalla mallinuket esittelivät kalleimpia catwalkin brändejä.

Aittoa neuvostotunnelmaa oli etsittävä muualta. Valitsimme Georgian, yhden entisistä Neuvostoliiton tuppukylistä Kaukasiassa, joka on kuulu vieraanvaraisuudestaan. Tämä matka alkoi lupaavammin. Olimme poimineet kartalta syrjäisimmän mahdollisen rajanylityspaikan, vanhan linnoituskaupungin Vladikavkazin. Matkustimme sinne vanhalla kunnon neuvostojunalla ja saimme loosikavereiksemme savukalalle tuoksuvia, parakkaita venäläismiehiä. Junanvaunussa oli niin lämmin tunnelma, että kun astuimme viimein asemalle marraskuiseen iltapäivään, henki salpautui pakkasessa.

Vladikavkazista matkamme jatkui Georgian legendaarista sotilastietä, joka mutkittelee läpi Kaukasuksen ikilumisen vuoriston. Tien perustukset ovat niin vankat, että ne kestävät panssarivaunujen painon, mutta lumentulo tukkii usein reitin kulkukelvottomaksi. Rauhan aikana tietä jyryyttävät pääasiassa rekat, joten meidän tulomme kimpptaksilla pisti silmään. Kun nuori rajavartija vinkkasi meidät työhuoneelleen, pelkäsimme pahinta. Kiristettäisiinkö meitä taas sakoilla niin kuin edellisellä Venäjän-reissullamme? Moskovan miliisi oli sormeillut uhkaavasti konepistooliaan passimme nähdessään. Niistä puuttuivat vaaditut rekisteröintileimat.

Huokasimme helpotuksesta, kun rajavartija halusi

vain harjoittaa englantiaan. ”Mistä päin Suomea olette kotoisin? Mitä pidätte Venäjistä?” ”Entä mitä aiotte tehdä Georgiassa?” Selitimme motiivejamme eksotiikalla ymmärtämättä itsekään, mitä sanoimme. Miten pelästyä Neukkulasta oli tullut meille matkailufetissi? Mitä se kertoi maasta ja kulttuurista, jossa olimme varttuneet?

Asetuimme Georgiassa Batumiin. Se on kiinalaisittain fengshui eli suotuisa energoiltaan: edessä siintää Mustameri ja takana kohoavat Kaukasuksen lumihuippuiset vuoret. Batumissa on pieni, viehkeä vanhakaupunki, romanttinen rahtisatama ja yksi maailman pisimmistä rantabulevardeista. Se kuhisee kesäisin kävelijöitä, juoksijoita, pyöräilijöitä, rullaluistelijoita, kuhertelijoita, lastenvaunujen tuoppijoita ja öisin puistokemistejä. Rannan pikkukiville voi levittää huovan ja ottaa aurinkoa, mutta uimista emme suosittelle varauksetta. Rahtilaivat laskevat jätevetensä mereen, ja kaupungin kaatopaikka on sijoitettu rannan tuntumaan. Merivirrat kierrättävät jätevedet uimarannoille.

Batumi ei ole ylä- eikä edes keskiluokan lomakohde, ja ehkä juuri se meitä viehätti. Toisin kuin vastarannalla Bulgarian puleeratussa Varnassa tai Venäjän oligarkkien suosimassa Sotšissa, Batumissa katukivetykset lohkeilevat, talot homehtuvat subtrooppisesta kosteudesta ja porttikongit haisevat rotankuselle. Kaupunki päästettiin ränsistymään neuvosto aikaan. Vasta itsenäistyminen ja tulitauko Venäjän kanssa rohkaisivat turistit palaamaan. Suurin osa tulijoista on turkkilaisia ja entisiä tovereita Venäjältä, Armeniasta ja Azerbaidžanista. Näistä lähinaapureista ei pidetä, mutta heitä siedetään, koska he tuovat elannon. Mieluummin hyysättäisiin varakkaita eurooppalaisia ja amerikkalaisia, mutta kuka länsimaalainen haluaisi taivastella lyhyellä lomallaan Neuvostoliiton rappeutuneita jäänteitä?

Paikallisten Batumi sijaitsee entisellä suoalueella, pari kilometriä vanhastakaupungista lounaaseen Turkin

suuntaan. Siellä kohoaa neli-, kuusi- ja kymmenkerroksisia neuvostorähtiä, joiden lomaan rakennetaan toiveikkaasti unelma-asuntoja ulkomaalaisille. Puolivalmiita betoniraatoja törröttää katukuvassa sadoittain. Monet niistä eivät valmistu koskaan, sillä talousnäkyvät ovat hyydyttäneet projektit. Paikallisten kunnianhimo ei ole siitä laantunut. Kuuntelimme kansainvälisen rakennuttajan myyntitoimistossa vahvasti meikattua, minihameeseen ja tyköistuvaan paitapuseroon sonnustautunutta ukrainalaistyttöä. ”Batumista tulee kymmenessä vuodessa uusi Dubai”, hän hehkutti. Paikalliset odottivat, että miljoonat muslimimiehet rynnistäisivät kaupunkiin uhkapelaamaan, päihtymään ja harrastamaan seksiä.

Meidän kotimme sijaitsee yhdessä Batumin kymmenkerroksisista, neuvostoaikaan rakennetuista kerrostaloista. Julkisivu näyttää kiireellä kokoon kutsutulta tilkkutäkiltä. Georgiassa ei ole taloyhtiöitä, joten jokainen huolehtii omista ikkunoistaan, parvekkeistaan, putkistaan, johdoistaan, lattioistaan, katostaan ja seinistään. Julkisivulautakuntia ei ole valvomassa, sopivatko rakennukset ympäristöönsä. Jotkut ovat maalanneet ulkoseinänsä vaaleanpunaisiksi tai keltaisiksi, toiset ovat tällänneet betonin päälle helppohoitoista punaista aaltopeltiä ja kaikkein varakkaimmat ovat verhoilleet asuntonsa tiilillä tai kivillä. Katoille rakennetaan *mansardeja* eli ullakkohuoneistoja, joita ei ole huomioitu alkuperäisissä luku- ja laskelmissa. Kun ahneus kasvaa ylenpalttiseksi, taloja sortuu.

Naapurimme edustavat Georgian harvalukuista keskiluokkaa, jolla on varaa asua kalliin lomakaupungin keskustassa viiden minuutin päässä uimarannalta. Pihalle on parkkeerattu uudenkarheita hybridejä, vaikka itse talo on karmiva. Kun astuu sisään, käytävässä odottaa putkien, sähköjohtojen ja mittarien viidakko. Vanhat roosan väriset seinät ovat lohkeilleet, niitä halkovat senttimetrin levyiset railot, rakenteet ovat värjäytyneet lukuisista

vesivahingoista ja lattialla lainehtii roskia. Talon asukkaat kulkevat rappukäytävässä yrmeinä. Vain aniharva vastaa tervehdyksiin.

Jos haluaa ajaa hissillä, pitää maksaa. Kerrosnappuloiden vieressä on peltilaatikko, johon kilautetaan viiden tai kymmenen *tetrin* (eli parin eurosentin) kolikko ennen matkaa. Järjestely on kaupungissa yleinen. Ellei asukkaita pakkorahastettaisi, hissiyhtiöt jäisivät ilman huoltopakioita ja hissit huoltamatta. Me käytämme rappuja, sillä armenialaisvalmisteiset nostolaitteet väsyvät usein kesken matkan. Toisinaan niitä myös putoilee hissikuiluun.

Asumme toisessa kerroksessa. Käytävä on pimeä, sillä liiketunnistimilla varustetut lamput ovat palaneet. Tilasimme Kiinasta avaimenperään sopivan taskulampun, ettemme kompastelisi rapistuneissa rapuissa, törmäilisi tuhkakuppeihin tai astuisi vesi- ja virtsalammikoihin. Talon ulko-ovi toimii kulkunapilla, mutta lukko on rikki. Sen ansiosta humalaiset, huumeidenkäyttäjät ja kulkukissat saavat hoitaa asiansa sisäsiististi.

Toisessa kerroksessa helpottaa. Naapurit ovat maallanneet omat seinänsä kermanvaaleiksi, ja päädyn avoin seinä takaa ilmanvaihdon. Vain rasvassa käristetyt kalapuikot ja rapputupakointi hajustavat toisinaan ilmaa.

Suurin yllätys odottaa ovemme takana. Eteisestä näkyy olohuoneeseen, joka on etninen galleria. Afrikkalaiset puupatsaat koristavat puistonsuuntaisen, pienen sivuikkunan ikkunalautaa. Siellä on kolme paljasrintaista naishahmoa, kaksi elefanttia ja kepin kanssa kulkeva vanha mies, joka pitää neljän kirjan kirjastoamme pystyssä. Kaikkein huomiota herättävimmät ovat lattialla seisovat metrin korkuiset naisfiguurit. Toinen on afrikkalainen soturi ja toinen ruuanhaussa oleva perheenäiti, joka kantaa hedelmäkoria päänsä päällä. Vuokraisäntämme on merimies, ja puupatsaat hänen vaimolleen tuomiaan matkamuistoja. Iranista luonamme kyläillyt mies mieltyi patsaisiin niin, että alkoi insinöörinä huolehtia niiden

kunnossapidosta. ”Ilma on Batumissa kostea, joten patsaat on hyvä suojata puunkäsittelyaineella”, hän ohjeisti ja tuijotti patsaiden paljaita, terhakkaina törröttäviä tissejä.

Olohuoneen nurkassa on iso kangaspäällysteinen kulmasohva ja sitä kulmittain vastapäätä musta neuvostoalminen antiikkipiano. Soitin on epäviressä ja särisee. Kun vilkaisimme kannen alle, huomasimme että vasarat ja vaimentimet olivat homehtuneet. Pianon päällä istuu päätään raapiva puinen apina, joka on samaa sarjaa kuin salongin muut afrikkalaiset. Huoneen täyttää vaniljan, mustan oopiumin, santelipuun, vihreän teen tai jasmiinin tuoksu riippuen siitä, millaisia suitsukkeita paikallisesta tilpehöörikaupasta on löytynyt. Vanhaa sauvaparkettia verhoaa itämainen matto, ja talvisin seinällä paukkuu tunnelmallinen, neuvostoaikainen kaasukamiina.

Eteisestä vasemmalle on keittiö, jonka ikkunat katsovat puistoon julkisivun puolelle. Maisema on vihreä, mutta koska uteliaat naapurit tirkistelevät pihan penkeiltä usein ylöspäin asuntoihin, olemme peittäneet näkymää pitsillä. Näkösuoja tarjoaa tilaisuuden viuhahdella keittiössä alasti pahennusta herättämättä.

Keittiökalusteisiin kuuluu iso koristeellinen samettisohva, bistro-pöytä, rottinkituolit ja vitriinikaappi, jossa on snapsi- ja viinilaseja, karahveja ja tarjoiluastioita. Ihmettelimme alkuun sohvaa, mutta georgialaisilla on tapana viihdyttää vieraitaan kodin sydämessä. Perinne on peräisin neuvostoajalta, jolloin keittiössä politikoitiin ja ryypättiin vodkaa.

Neuvostoaikasta muistuttaa myös ulkoa kuuluva vilkas georgian- ja venäjänkielinen puheensorina. Puiston kateussa piknik-pöydässä juodaan *chachaa* eli paikallista pontikkaa, pidetään puheita, väitellään ja tapellaan. Georgialaiset ilmaisevat tunteita sielunsa kyllyydestä. He ovat usein niin kiihdyksissään, että huutavat kilpaa toistensa suuhun, ja kun erimielisyyksiä ratkotaan, nyrkit ovat

pystyssä. Hiljaista on hyvin harvoin, sillä jokainen haluaa äänensä kuuluville. Koirat haukkuvat, lapset kiljuvat, vanhemmat ärjyvät ja humalaiset örisevät.

Joskus äänekkyydestä on iloa. Kun naapurin rouvat kaakattavat rapussa *tskalia* kovaan ääneen, on aika rynnätä hanalle ja täyttää kattilat ja saavit, mikäli vettä sattuu vielä valumaan. Batumissa vesiyhtiön palvelu on onneksi luotettavampaa kuin Tbilisissä, jossa katkoja on viikoittain. Suurin riesa ovat remontoivat naapurit, jotka katkaisevat pääsulun töidensä ajaksi omin päin. Se tietää sotaa. Naapurit säntäävät hurjistuneina käytävään etsimään syyllistä eikä rauha välttämättä palaa ilman poliisia.

Tämä on se miljöö – arkinen ja outo, rähjäinen ja romanttinen, parjattu ja pelätty – jossa perehdymme minuuden mysteereihin. Mitä Georgia voi opettaa meille itsestämme ja minuuksistamme? Lähdetään seikkailemaan järjen tuolle puolen, intuition ja itsetuntemuksen lähteille.

Batumi

Ali ja Nino

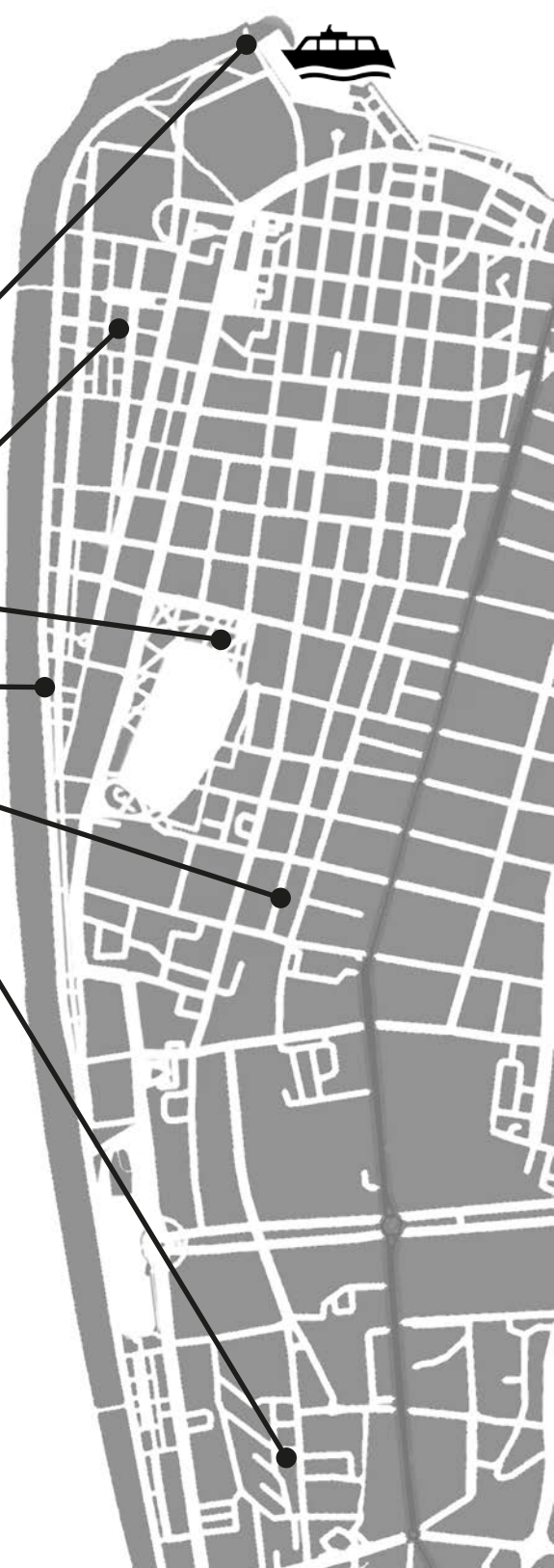
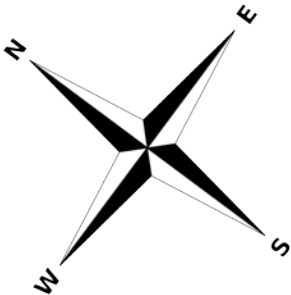
Keskuspuisto

Pioneeripuisto

Rantabulevardi

Eläinkauppa

Nathanin talo

MANSARDI

Päivi ja Santeri

Kun eräänä päivänä palasimme kaupungilta kotiin ja olimme kiipeämässä kakkoskerrokseen, porraskäytävä oli tukossa. Raput oli sementoitu, ja mönjä oli vielä märkää ja tahdasta. Kaivoimme taskujamme, mutta emme löytäneet kolikkoa hissimatkaan. Pitikö odottaa, että joku naapureista tulisi ja kustantaisi kyydin? Jatkoimme kärsimättöminä penkomista ja löysimme repun sivutaskusta irronneen paidannapin. Nappi oli halkaisijaltaan kuin kymmenen tetrin kolikko. Pudotimme sen rahalaatikkoon, painoimme nappia ja hihkaisimme riemusta, kun hissi nytkähti liikkeelle. Saavuimme omaan kerrokseemme, mutta hissi ei pysähtynyt. Matka jatkui myös ohi kolmannen, neljännen ja viidennen kerroksen eikä loppua näkynyt. Oliko joku ehtinyt tilata kyydin ylös ennen meitä vai oliko rakkine taas epäkunnossa? Kun hissi ei pysähtynyt edes ylimmässä kerroksessa, tuijotimme digitaalinäyttöä tyrmistyneinä. Montako mansardia katolle oli ehditty rakentaa?

Kun hissini ovi viimein avautui, kukaan ei tullut sisään. Kurkistimme ulos uteliaina. Asuiko täällä joku? Käytävässä oli niin pimeää, että oli sytytettävä taskulamppu. Näimme valokeilassa vain yhden, suojamuoveilla vuoratun oven. Asunnon täytyi olla keskeneräinen. Jostain kuului kuitenkin pianon ääni. Juoksutukset olivat niin ketteriä ja trillit kirkkaita, että soittaja ei ollut aloittelija. Kuuntelimme hetken ja kohautimme harteitamme. Ehkä joku harjoitteli puolivalmiissa asunnossa. Ainakin siellä oli rauhallista.

Olimme hipsimässä takaisin hissille, kun liukuovi rämähti kiinni. Painelimme nappia ja kuuntelimme

tuskaisina, kun kulkupeli kolisteli kuin meitä härnäten hitaasti alaspäin. Epäilimme, oliko tähän kerrokseen rakennettu edes rappuja. Georgiassa ei tunneta paloturvallisuusmääräyksiä, sillä ne ovat paikallisella mittapuulla hätävarjelen liioittelua.

Rappuja ei löytynyt, eikä hissi totellut kutsunappia. Se jäpitti itsepintaisesti ensimmäisessä kerroksessa. Meidän ei auttanut muu kuin häiritä pianistia. Hänen täytyi tietää, miten täältä pääsisi pois.

Ryskytimme ovea paikalliseen tapaan. Georgialaiset takovat aina ovia nyrkeillään kuin olisivat menossa karmit kaulassa kylään, eikä metakka lakkaa ennen kuin ovi avataan. Ollaanko täällä malttamattomia vai kuuroja? Se on jäänyt meille epäselväksi.

Pianonsoitto ei päättynyt koputukseemme, mutta ovisilmässä vilahti varjo. Meille avasi oven intialaispiirteinen, parikymppinen mies. Hän oli ajellut päänsä kaljuksi, ja kasvoja kehystivät isot neonvihreät silmälasit, jotka saivat hänet näyttämään amerikkalaiselta markkinointigurulta. Yllään miehellä oli musta tyköistuva t-paita, polvista rispaantuneet pillifarkut ja silmälasihin soinnutetut tennistossut.

”Yes?” mies kysyi muikea ilme kasvoillaan. Hymy tarttui. Se näytti täällä yhtä harvinaiselta kuin aurinko Lapin kaamoksessa.

Esittäydyimme alakerran naapureiksi ja vuodatimme miehelle onnettoman tarinamme. Jouduimme tänne rappuremontin takia. Ehkä painoimme epähuomiossa väärää nappia, kun emme olleet ennen käyttäneet vehjettä.

”Ei se ollut erehdys. Odotin teitä”, mies myhähti.

Olimme typertyneitä. Miten se oli mahdollista, kun emme edes tunteneet häntä?

”Pitkä tarina. Käykää sisään, niin kerron.”

Kutsu oli niin arvoituksellinen, että emme ymmärtäneet kursailla. Paikallisiin tapoihin kuuluu, että pyyntö pitää esittää vähintään viisi kertaa ennen kuin siihen saa

suostua. Isäntämme ei näyttänyt pistävän suorasukaisuuttamme pahakseen, mutta hän olikin ulkomaalainen.

Riisuimme kengät eteisessä, jossa meitä odottivat kahdet vierastohvelit. Sieltä kuljimme isäntämme perässä isoon olohuoneeseen, jonka ulkoseinät olivat lasia. Näkymä Mustallemerelle oli huikea. Juutuimme ikkunan ääreen tutkimaan tuttuja maamerkkejä. Amerikkalaisen hotelliketjun tornit kohosivat kaukana oikealla, ja niiden edessä kimmelsi Pioneeripuiston pieni tekojärvi, jossa paikalliset harjoittelevat melomista. Horisontista kaupunkia lähestyi rahtilaiva. Se oli näin kaukaa katsottuna tulitikkuaakin kokoinen.

”Upea maisema, eikö”, mies kommentoi. ”Se oli yksi syistä, miksi muutimme tähän röttelöön. Uusiakin olisi ollut tarjolla, mutta niistä puuttuivat näkymät ja avaruus.”

Tunsimme ongelman liiankin hyvin, sillä olimme ehtineet tutustua Batumin asuntomarkkinoihin. Huoneet uusissa asunnoissa olivat pieniä, usein jopa ikkunattomia komeroita, joissa oli huono ilmanvaihto. Vuokraajat suunnittelivat tilankäytön rahanhimosssa. Tarkoitus oli ahtaa asuntoon mahdollisimman monta turistia kerralla, jotta tulot saatiin maksimoitua. Sänkyjen määrä oli viihtyvyyttä tärkeämpi. Tässä huoneistossa ei ollut sitä ongelmaa. Tilaa oli yli sata neliötä ja tyhjää lattiaa runsaasti, sillä kalusteet oli valittu tarkoin.

Päilylimme pianoa, mutta sitä ei näkynyt. Mistä musiikki oli kantautunut käytävään?

”Yläkerrasta”, mies selitti. ”Siellä asuu pianonsoitonopettaja. Taitava kaveri. Olen alkanut arvostaa hänen ansiostaan klassista musiikkia.”

Yläkerrasta? Montako lisäkerrosta talon katolle oli rakennettu ja miten emme olleet huomanneet niitä kadulta? Aloimme epäillä aistejamme. Mihin olimme tulleet, ja kuka isäntämme oikein oli?

”Nimeni on Nathan”, mies esittäytyi, kuin ajatuksemme lukeneena. ”Istukaa alas ja tehkää olonne mukavaksi.

Keitän lämmintä juotavaa. Teetä vai kahvia?”

Nathan katosi keittiöön ja jätti meidät punaiselle kumasohvalle ihmettelemään. Mistä hän tiesi, keitä me olimme? Emme tunteneet talosta kuin seinänaapurit ja heidätkin vain ulkonäöltä. Meillä ei ollut heidän kanssaan edes yhteistä kieltä, mikä oli siunaus. Seinämme takana asui pyylevä vanharouva, joka honotti käytävässä kovaa ja korkealta ja ryskytti uteliaana naapureiden ovia. Omituisinta asiassa oli se, että tätä asuntoa ei edes pitänyt olla olemassa. Miten hissi oli kyydinyt meidät yhdenteentoista, kun talossa oli vain kymmenen kerrosta?

”Pahoittelen vaatimattomia särpimiä. Kodinhoitajallamme on vapaapäivä”, keittiöstä tarjottimen kanssa takaisin pyörähtänyt Nathan selitti ja nauroi. ”Se tarkoittaa, että en ole viitsinyt käydä kaupassa.”

Miksipä näin hienossa asunnossa ei voisi olla kodinhoitajaa, tosin georgialaiset kodinhoitajat tuntien ilman on parempi. Lompsisivat vain likaisilla kengillään ympäri asuntoa, pistäisivät sisällä tupakaksi ja jättäisivät jälkeensä kauhean kaaoksen.

”Haluaratte varmaan kuulla tarinani ja kuinka tiesin teistä? Haittaako, jos aloitan siitä, kuinka päädyin tänne Batumiin”, Nathan kysäisi.

Jos meillä jotakin oli yllin kyllin, niin se oli aikaa. Sitä paitsi kuuntelemme aina mielellämme ihmisten tarinoita. Teimme olomme mukavaksi sohvalla ja katsoimme hyväntuulista isäntäämme odottavasti. Kuka hän oikein oli?

Tekstinäyte päättyy tähän. Voit tilata kirjan osoitteesta

HyväElämäKirjat.com

Onko mikään sitä, miltä se näyttää?
Tervetuloa Georgiaan, jossa nuoret
osoittavat mieltään tanssimalla
teknoa. Paikalliset ihmiset, heidän
kulttuurinsa ja oudot sattumukset
tarjoavat ainutlaatuisen ympäristön
seikkailulle minuuden syövereihin.

Intuitionisti ei ole perinteinen
tietokirja. Se ammentaa tunteista ja
mielikuvituksesta, kysyy enemmän
kuin vastaa ja inspiroi oivalluksiin.
Kirja valaa uskoa tulevaisuuteen,
jossa yksilöiden muuttuessa myös
maailmamme muuttuu.

ISBN 9789941835520 17.3

HyväElämäKirjat.com